

MARIAN NAZAT este avocat, publicist și eseist. Personalitate notabilă a lumii juridice de la noi, și-a început cariera ca procuror, la Turnu Măgurele, apoi la București. În 1997, a devenit avocat. De la finele anilor '90, scrie editoriale în *Național*, *Azi*, *Cotidianul*, *Jurnalul Național* și pe site-ul *miscareaderezistent.ro*. Din 1994 încoace, a scris un roman polițist (*În așteptarea morții*, în colaborare cu Paul Floricel Mocanu) și culegerile de eseuri *Starea de anormalitate 1 și 2*, *România de-a-ndoselea*, *România oranj*, *România târâș*, *Pe tălpile României*, *Țara de cobai*, *Suflet în exil* și *Jurnalul banalității*.

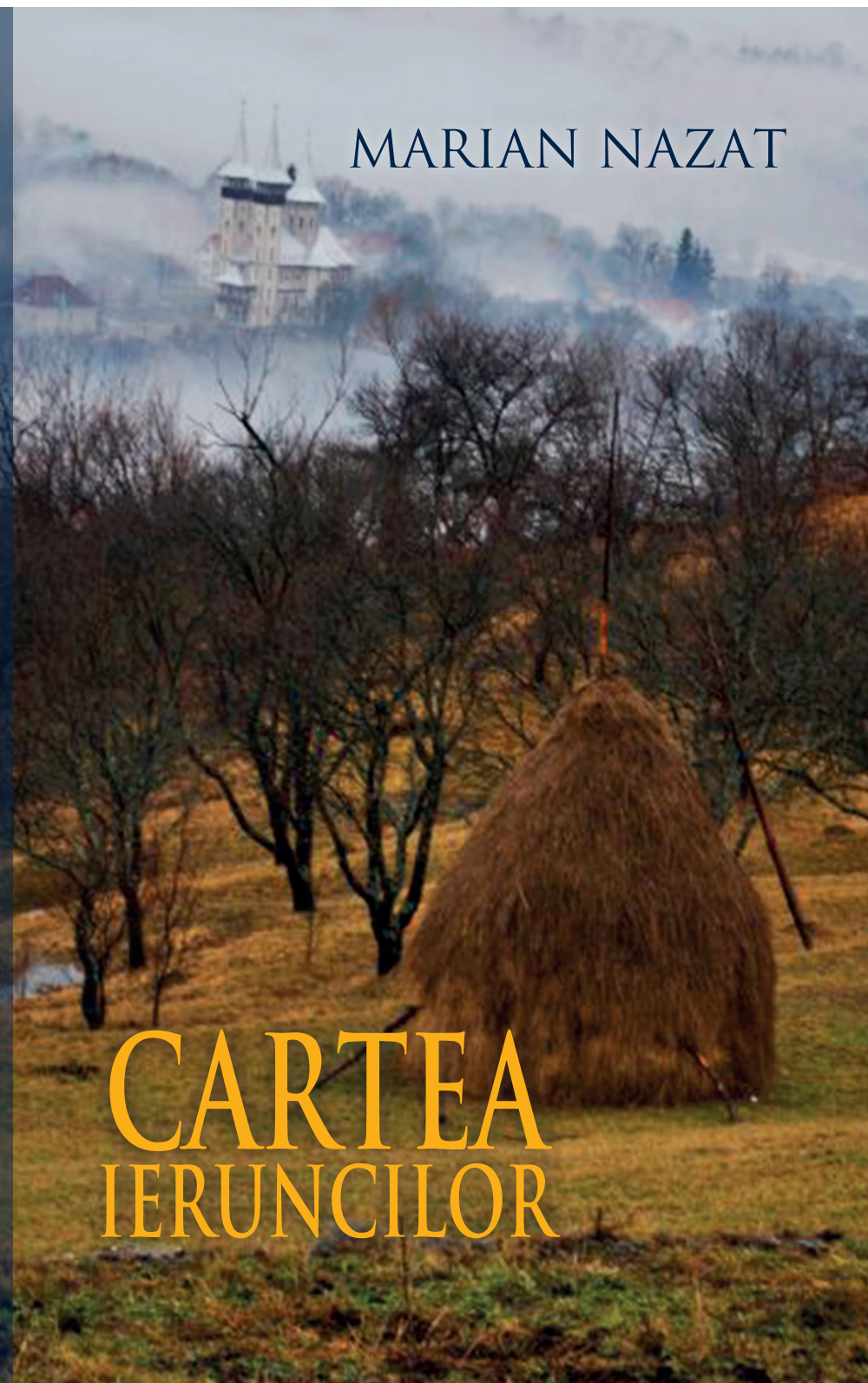
Cartea ieruncilor este o poveste despre niște păsări trăitoare pe aceste meleaguri. Primul care a scris despre ele a fost Dimitrie Cantemir, în a sa *Descrierea Moldovei*. Marelui cărturar i-a sărit în ochi felul de-a dreptul prostesc al ieruncii de a înfrunta pericolul, lipsa totală a instinctului ei de conservare. Astfel, zice gânditorul, „Dacă un vânător găsește o sută într-un singur copac, poate să le împuște pe toate rând pe rând, iar celelalte se uită cum se prăbușesc una după alta”. (...)

Viețuim și murim aidoma ieruncilor, de la care am împrumutat surzenia și nepăsarea, un egoism laș și contagios. Simbioza este perfectă și tuberculoasă. O nedumerire nu încetează să mă ocolească – cine de la cine a luat sinucigașa fire, românul de la ierunci ori viceversa?

CARTEA IERUNCILOR

MARIAN
NAZAT

MARIAN NAZAT

CARTEA IERUNCILOR

În volumul de față, autorul ne trece, în formă jurnalistică, prin ultimii lui doi ani de viețuit în România – „țara în curs de dizolvare”. De la înscăunarea pe Deal a președintelui Klaus Iohannis („un german în locul unui cuman”), linșarea mediatică a Elenei Udrea și moartea „nefericiților” din Clubul Colectiv (și „mitingul prelungit și steril” care a urmat) la atacul terorist parizian și alegerea lui Donald Trump. Printre notele incandescente răzbat nostalgia pentru Islazul natal, pasiunea pentru fotbal, figuri mari care i-au trecut prin viață (de la Paula Iacob la Ioan Gyuri Pascu) și concluzia că „amarul nu are sfârșit în țara asta de mântuială”.